

Sygn. akt VI U 136/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Łuczaj

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Gackiewicz

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2017 roku w Radomiu

sprawy S. U. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. U. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 14 stycznia 2016 roku, nr (...)

oddala odwołanie.

SSO Jarosław Łuczaj

Sygn. akt VI U 136/16

UZASADNIENIE

W dniu 27 stycznia 2016 roku S. U. (1) wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 14 stycznia 2016 roku, nr (...), odmawiającej przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do dochodzonego świadczenia. Zarzucił tej decyzji oparcie na błędnych orzeczeniach lekarza orzecznika i komisji lekarskiej, w których błędnie stwierdzono, że nie jest on niezdolny do pracy, podczas gdy jego stan zdrowia kwalifikuje go do uznania, iż jest całkowicie niezdolny do pracy. W uzasadnieniu odwołujący wskazał swoje liczne choroby (odwołanie – k. 3-4).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie wskazując, że lekarz orzecznik ZUS w dniu 6 października 2015 roku orzekł, iż wnioskodawca jest zdolny do pracy, co – na skutek złożonego sprzeciwu – potwierdziła komisja lekarska ZUS orzeczeniem w dniu 13 listopada 2015 roku. Organ rentowy odmówił więc prawa do renty, ponieważ wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (odpowiedź na odwołanie – k. 26).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

S. U. (1), urodzony (...), w dniu 9 września 2015 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek – k. 1-4 akt ZUS).

W związku z tym został skierowany na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 6 października 2015 roku uznał, że S. U. (1) nie jest niezdolny do pracy. Z uwagi na złożenie przez S. U. (1) sprzeciwu, został on

skierowany na badanie przez komisję lekarską ZUS. Orzeczeniem z dnia 13 listopada 2015 roku ustaliła ona, że S. U. nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika, sprzeciw i orzeczenie komisji lekarskiej – akta ZUS).

Mając powyższe na względzie, decyzją z dnia 14 stycznia 2016 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił S. U. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja – k. 40 akt ZUS).

S. U. (1) z zawodu jest murarzem, a ostatnio pracował jako stolarz. Jest palaczem tytoniu. W 2004 został poddany zabiegowi strumektomii, tj. wycięcia tarczycy. W kwietniu 2009 roku przeżył uraz, polegający na uszkodzeniu więzozrostu barkowo-obojęzycznego i odmę pourazową prawostronną, leczoną drenażem jamy opłucnowej. W listopadzie 2009 roku przeszedł zabieg resekcji klinowej płuca prawego z powodu pęcherzy rozedmowych. Cierpi na zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego z dyskopatią, bez objawów korzeniowych w przebiegu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych. Pod względem pulmonologicznym, ortopedycznym, ani neurologicznym S. U. (1) nie jest niezdolny do pracy (opinie biegłych z zakresu pulmonologii, ortopedii i neurologii – k. 32, 49 i 65-66).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony i nie budziły wątpliwości Sądu. Podstawę ustaleń stanowiły też opinie biegłych sądowych, które zostaną omówione w dalszej części.

Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie warunki określone w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 z późn. zm.), tzn. jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz niezdolność ta powstała w okresach wymienionych w ust. 1 pkt 3) wskazanego artykułu, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego nie podlegał badaniu w niniejszej sprawie, bowiem nie był sporny.

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo - osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 1, 2 i 3 w/ w ustawy).

Kwestią sporną w sprawie niniejszej pozostawało ustalenie czy stopień zaawansowania rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń powoduje u niego niezdolność do pracy.

Stwierdzić należy, że o uznaniu niezdolności do pracy, jej rodzaju i rozmiaru nie decyduje samo schorzenie, lecz stopień jego zaawansowania. O istnieniu takiej niezdolności nie decyduje i nie może decydować także subiektywne odczucie badanego, ale obiektywna ocena specjalistów biegłych lekarzy sądowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1998 r., II UKN 466/97, wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2013 r., sygn. akt I UK 650/12). W sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowego warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń zainteresowanego.

W związku z powyższym, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu pulmonologii i ortopedii. Mimo rozpoznanych u S. U. (1) schorzeń, biegli ci nie uznali go za niezdolnego do pracy, a ich opinie nie były kwestionowane przez strony, mimo zakreślenia im w tym względzie przez Sąd stosownego terminu. Wprawdzie na rozprawie w dniu 18 stycznia 2017 roku wnioskodawca podniósł, że nie zgadza się z wnioskami tych opinii, lecz nie podniósł przeciwko nim żadnych konkretnych zarzutów, wniósł natomiast o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych tych specjalizacji. Sąd jednak oddalił ten wniosek (zapis na płycie CD – k. 58), bowiem sam fakt, że dana opinia nie jest zgodna z oczekiwaniami strony nie może stanowić podstawy dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych,

jeżeli dotychczasowym opiniom nie można zarzucić dyskwalifikujących je błędów. Zdaniem Sądu opinie z zakresu pulmonologii i ortopedii nie budziły żadnych wątpliwości, zostały sporządzone zgodnie ze zleceniem Sądu, zostały oparte na załączonej do akt dokumentacji medycznej dotyczącej wnioskodawcy i poprzedzone jego badaniem.

Ostatecznie, na wniosek ubezpieczonego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu neurologii, który także nie uznał go za niezdolnego do pracy. Również ta opinia nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, także ona została sporządzona zgodnie ze zleceniem Sądu i została oparta na załączonej do akt dokumentacji medycznej i poprzedzona badaniem wnioskodawcy. Wprawdzie wnioskodawca nie zgodził się z tą opinią, jednak jego zarzuty sprowadzały się przede wszystkim do kwestionowania zawartego w opinii stwierdzenia, że w czasie badania czuć było od niego woń alkoholu. Okoliczność ta nie miała jednak żadnego znaczenia, co do meritum sprawy. Pozostałe zaś zarzuty stanowią dowolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłego i kwestionują jego stwierdzenie, że nie wypowiada się w kwestii zmian w stawie obojczykowo-barkowym, gdyż jest w gestii biegłego ortopedy. Zauważyć przy tym należy, że słusznie biegły z zakresu neurologii nie opiniował w tym przedmiocie, bowiem wykraczałoby to poza zakres jego kompetencji, zaś kwestia ta była już przedmiotem opisaną wcześniej opinii biegłego z zakresu ortopedii.

Z powyższych względów Sąd oddalił wniosek o ponowne przebadanie wnioskodawcy przez ortopedę, a także o podanie przez neurologa dowodów na to, że podczas badania czuć było od wnioskodawcy woń alkoholu, jak też wniosek o ponowne przebadanie go przez innego neurologa (zapis na płycie CD – k. 81).

Wszyscy biegli powołani przez Sąd zgodnie uznali, że S. U. nie jest niezdolny do pracy. Zaznaczyć przy tym należy, że w niniejszej sprawie nie był sporny charakter schorzeń i dolegliwości ubezpieczonego, lecz ich skutki w odniesieniu do jego zdolności do pracy.

Podkreślić należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc. W konsekwencji nie można przyjąć, że sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 kpc, sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (tak wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73, LEX nr 7404; wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 1974 roku, II CR 5/74, LEX nr 7407; wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 1987 roku, II URN 228/87, PiZS 1988/7/62, LEX nr 9281). Sytuacja taka nie zaistniała jednak miejsca w przedmiotowej sprawie.

Sąd podzielił wnioski opinii biegłych z zakresu pulmonologii, ortopedii i neurologii, uznając je za miarodajne dowody w sprawie. Sporządzone bowiem zostały przez specjalistów z zakresu schorzeń, na które cierpi wnioskodawca. Biegli wydali swoje opinie po uprzednim zbadaniu S. U. (1), po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską zgromadzoną w aktach organu i przedstawioną przez niego oraz po przeanalizowaniu jego historii choroby. Uznać więc należy, że została zgromadzona pełna dokumentacja medyczna wnioskodawcy. W ocenie Sądu Okręgowego opinie te są rzetelne, fachowe i nie budzą uzasadnionych zastrzeżeń. Biegli dokonali wnikliwej analizy stanu zdrowia ubezpieczonego pod kątem jego schorzeń i uzasadnili swoje konkluzje na temat jego zdolności do pracy. Podkreślić należy, że wnioski tych opinii korelują ze sobą i są zbieżne z ustaleniami dokonanymi przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS.

Kryteria oceny zdolności S. U. (1) do pracy, określone w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zostały uwzględnione przez biegłych. W świetle tych opinii Sąd ustalił, iż skarżący nie jest osobą niezdolną do pracy. Tym samym nie spełnia on przesłanek do przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z tych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, Sąd oddalił odwołanie jako bezzasadne.

SSO Jarosław Łuczaj